

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2023 r.,
sprawy **M. K.**
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 528/22
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 2 września 2022 r., sygn. akt II K 169/21,

p o s t a n o w i ł

- I. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. **kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

M. K. (wraz z M. G. i Ł. S., co do których nie wniesiono kasacji) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 1 maja 2021 r. do 15 maja 2021 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali włamania do altany po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń poprzez podważenie zamków w drzwiach wejściowych po czym zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki S. o nr [...], butlę gazową z reduktorem,

dekoder telewizji marki A. o nr [...], 6 lamp solarnych czym działał na szkodę J. K. w łącznej wysokości 780 zł, oraz działając w tym samym czasie i miejscu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do altany A. G. poprzez przecięcie kraty zabezpieczającej w oknie altany, lecz do wnętrza się nie dostali, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

2. w okresie od 24 kwietnia 2021 r. do 5 maja 2021 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dostali się do wnętrza obudowy systemu zasilania banera reklamowego, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia akumulatorów o łącznej wartości strat wynoszącej 9600 zł na szkodę S. Sp. z O.O., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

a ponadto o to, że:

3. w okresie od miesiąca marca 2021 r. do 7 września 2021 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii:

- wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 332,196 grama brutto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz prowadził uprawę konopi innej niż włóknistej w postaci 11 krzewów marihuany mogącej dostarczyć znacznej ilości środka odurzającego ziela konopi innej niż włóknistej, dodatkowo zebrał krzewy ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze brutto 5164 grama brutto, a także posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 12, 847 grama brutto oraz posiadał młynek koloru zielonego i wagę elektroniczną koloru szarego, a z okoliczności wynika, że służą one do niedozwolonego przetwarzania lub przerobu środków' odurzających i substancji psychotropowej, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 63 ust. 2 i 3 w zb. z art. 62 ust. 1 w zb. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

4. w okresie od dnia bliżej nieustalonego 2018 r. do lipca 2021 r. w W. udzielił działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru M. G. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka odurzającego w postaci marihuany w ilości łącznej co

najmniej 300 gramów za łączną kwotę 10.500,00 zł oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej 150 gramów za łączną kwotę 3.000,00 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

5. w okresie od dnia bliżej nieustalonego stycznia 2021 r. do września 2021 r. w W. udzielił działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru Ł. S. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka odurzającego w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 20 gramów za łączną kwotę 600 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z 2 września 2022 r., sygn. akt II K 169/21, uznał m. in. oskarżonego M. K., za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, za który wymierzył M. K. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1);
2. tego, że w okresie od 24 kwietnia 2021 r. do 5 maja 2021 r. w W., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu (z innymi oskarżonymi – przypis SN) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dostali się do wnętrza obudowy systemu zasilania banera reklamowego, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia akumulatorów o łącznej wartości 5080 zł na szkodę S. Sp. z o.o. w W., tj. przestępstwa z art. 279 §1 k.k., za które wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2);
3. tego, że w okresie od miesiąca marca 2021 r. do 7 września 2021 r. w W., woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał konopie inne niż włóknistej w ilości 11 krzewów mogące dostarczyć znacznej ilości środka odurzającego ziela konopi innych niż włókniste w ilości ok. 315 gram z jednego zbioru oraz w tym samym miejscu i czasie wbrew przepisom ustawy wytwarzał środki odurzające w ten sposób, że uprawiane konopie inne niż włókniste ścinał, oddzielał kwiatostany, liście, suszył i mlił, w tym przy użyciu posiadanego w tym celu młynka, przy czym przedmiotem tego czynu

była znaczna ilość środka odurzającego w postaci 663,41 grama marihuany, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 i art. 54 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 §1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt 3);

4. tego, że w dniu 7 września 2021 r. w W., woj. [...] wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropowy w postaci 3,7922 grama amfetaminy tj. występku z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4);
5. zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. IV i V części wstępnej wyroku, przyjmując, że dopuścił się ich działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, ciągiem przestępstw i za ten czyn, wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5).

Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzając M. K. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt 7), którą ma oskarżony odbyć w systemie terapeutycznym (pkt 8) Na podstawie art. 45 § 1 k.k. wyrokiem tym orzekł wobec tego oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstw z pkt 5 sentencji wyroku w kwocie 14.1001 zł (pkt 9). Na mocy art. 46 § 1 k.k., zobowiązał M. K. solidarnie z pozostałymi oskarżonymi do naprawienia szkody poprzez zapłatę wskazanych wyroku kwot na rzecz pokrzywdzonych (pkt 10). Wyrokiem tym Sąd I instancji rozstrzygnął jednocześnie w przedmiocie dowodów rzeczowych (pkt 11), o zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie (pkt 13) oraz o kosztach postępowania (pkt 14).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wyniósł obrońca M. K., zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:
 1. art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. - polegającą na dokonaniu przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej

oceny dowodów, przejawiającej się traktowaniem ich wybiórczo oraz bezkrytycznym przyjęciu i oparciu poczynionych ustaleń faktycznych, a w dalszej kolejności także prawnych o niekonsekwentne, nie uwzględniające zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego m.in. dowody z pomówienia oskarżonego M. K. przez innych oskarżonych; w następstwie niniejszego naruszenia Sąd nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy lub wyjaśnił je, ale w sposób sprzeczny z prawidłową, opartą o zasady prawidłowego rozumowania oceną materiału dowodowego i nie odniósł się do wszystkich istotnych okoliczności sprawy, co legło u podstaw uznania oskarżonego M. K. za winnego zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy poczynione prawidłowo ustalenia faktyczne, oparte na wszystkich zebranych w sprawie dowodach, już nie prowadzą do tak jednoznacznych wniosków; stanowiące w głównej mierze podstawę zaskarżonego wyroku wyjaśnienia współoskarżonych złożone zostały na etapie postępowania przygotowawczego zawierają niespójne wnioski są sprzeczne a skorzystanie przez współoskarżonych z prawa odmowy składania wyjaśnień na etapie postępowania sądowego spowodowało, że pomawiany oskarżony M. K. pozbawiony został możliwości zweryfikowania szeregu istotnych z jego punktu widzenia okoliczności podnoszonych przez pomawiających; wobec powyższego Sąd ukształtował przekonanie o winie oskarżonego na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów, ale ocenionych w sposób dowolny, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto, badał i uwzględniał okoliczności przemawiających tylko na niekorzyść oskarżonego co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych i przypisanie ww., oskarżonemu sprawstwa i winy co do wszystkich zarzucanych mu przestępstw;

2. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. przy zastosowaniu art. 201 k.p.k. a *contrario* i art. 170 §1 pkt 3 i 4 k.p.k. - poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd z urzędu istotnych dowodów w sprawie jak i oddalenie wniosków dowodowych obrony mających istotne

- znaczenie dla sprawy i oparcie się przez Sąd na części materiału ujawnionego, co w konsekwencji doprowadziło do braku rozważenia wszystkich kluczowych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego kwestii;
3. art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu M. K. sprawstwa i winy co do wszystkich zarzucanych przestępstw;
 4. art. 410 k.p.k. - poprzez oparcie się przez Sąd na części materiału ujawnionego, co w konsekwencji doprowadziło do braku rozważenia wszystkich kluczowych dla rozstrzygnięcia o winie i sprawstwie oskarżonego M. K. kwestii;
 5. art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. - polegającą na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (zaniechał wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy) oraz na nienależytym wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku;
 6. błąd w ustaleniach faktycznych - przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił wszystkie przestępstwa będące wynikiem m.in. nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, tj. zlekceważeniu pewnych dowód, daniu wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawnym pominięciu twierdzeń dowodowych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia jak i oparciu się na faktach w istocie nieudowodnionych;
 7. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, polegającą na orzeczeniu łącznej kary 5 (*pięciu*) lat pozbawienia wolności przez przecenienie znaczenia ustalonych w sprawie okoliczności obciążających, zaś niedoceniecie wymowy i znaczenia ustalonych przez Sąd okoliczności łagodzących, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary (w tym reguł prewencji ogólnej i indywidualnej).

Sąd Apelacyjny w Katowicach, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 23 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 528/22, zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy, rozstrzygając jednocześnie o kosztach postępowania odwoławczego.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca M. K., który zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu obrazy przepisów postępowania karnego, mającej wpływ na treść orzeczenia (naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, zawartych w pkt II. *petitum* apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 września 2022 r., sygn. akt: II K 169/21, a także odniesieniu się do tychże zarzutów w sposób ogólnikowy, co nie spełnia wymogów rzetelnej kontroli instancyjnej orzeczenia wydanego przez Sąd *a quo*, naruszając tym samym konstytucyjną zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego; wnikliwa analiza wszystkich postawionych zarzutów sformułowanych w treści skargi apelacyjnej oraz argumentacja przedstawiona w jej uzasadnieniu na poparcie sformułowanych zarzutów powinna doprowadzić Sąd *ad quem* do konkluzji o dokonaniu przez Sąd *a quo* wadliwych, a co najmniej niepełnych ustaleń faktycznych, dotyczących popełnienia przez skazanego M. K. przypisanych mu przestępstw opisanych w części wstępnej wyroku, które to wadliwe ustalenia faktyczne zostały poczynione przez Sąd *a quo* wskutek naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.), przy czym prawidłowa ocena dowodów zgromadzonych w aktach sprawy powinna skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku lub jego zmianą poprzez wymierzenie skazanemu kary łagodniejszej lub nawet łagodniejszego rodzaju, a uchybienia przejawiały się w:
 1. błędnym przyjęciu, iż skazany M. K. w okresie od dnia bliżej nieustalonego 2018 r. do lipca 2021 r. w W. udzielił działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru M. G. wbrew przepisom ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 300 gramów za łączną kwotę 10.500,00 zł oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej 150 gramów za łączną kwotę 3.000,00 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy już w świetle złożonych przez skazanego M. G. przed Sądem a *quo* wyjaśnień (szczątkowych) w przedmiocie częstotliwości i okresu kiedy jego spotkania ze skazanym M. K. miały się odbyć, nie sposób, przypisać skazanemu M. K. zabronione zachowania w takiej postaci jak uczynił to Sąd - co za tym idzie z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary również w wysokości orzeczonej kary za to przestępstwo;

2. błędnym przyjęciu, że dowód z wyjaśnień M. G. i Ł. S., to dowód pełnowartościowy, noszący cechy wiarygodnego, na podstawie którego można poczynić ustalenia faktyczne w sytuacji, gdy pomawiający składając wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego każdorazowo próbowali umniejszyć swoją rolę w działalności przestępczej a maksymalnie obciążyć pomawianego M. K., dodatkowo M. G. skazanego Ł. S. wprost nazywa „oszustem i krętaczem” zarzucając mu, opowiadanie „Jakiś głupot” przez które ten „będzie miał problemy” a nadto, przed Sądem *ad quem* obaj pomawiający korzystając z przysługującego im prawa odmówili odpowiedzi na pytania czym pozbawili Sąd i skazanego M. K. możliwości zweryfikowania szeregu nasuwających się w związku z treścią ich wyjaśnień wątpliwości;
3. nierozpoznanie powyżej wskazanego zarzutu zawartego w treści apelacji w sposób rzetelny i spełniający wymogi kontroli instancyjnej co doprowadziło do błędnego przypisania skazanemu M. K. sprawstwa co do wszystkich przestępstw i rażąco błędnej oceny zachowania skazanego w kontekście dyrektyw wymiaru kary i orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej, a zatem miało istotny wpływ na treść wydanego przez Sąd orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, mocą którego utrzymano w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Lublińcu w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlegała oddalaniu na posiedzeniu, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją może być prawomocny wyrok sądu odwoławczego, co jednoznacznie wskazuje na konieczność sformułowania w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów odnoszących się do tego właśnie rozstrzygnięcia. Wnoszący kasację winien więc wskazać na uchybienia, jakie w toku rozpoznania apelacji popełnił sąd odwoławczy. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego przedstawienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo innego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku. Bezwzględne przyczyny odwoławcze, których nie stwierdzono w przedmiotowej sprawie i nie powoływał się na nie skarżący, rozciągają się na całe postępowanie sądowe, podczas gdy zarzuty kasacyjne dotyczące rażącego naruszenia prawa mają ścisły związek z postępowaniem odwoławczym.

Zarzut rażącego naruszenia prawa, w tym naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., jaki został podniesiony przez skarżącego, mógłby więc zostać uwzględniony, ale dopiero wówczas, gdyby podniesione uchybienie rzeczywiście wystąpiło, a nadto wywarło istotny wpływ na treść orzeczenia. Jak podkreśla się w jednolitym i powszechnym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego, w postępowaniu kasacyjnym nie ma miejsca dla akceptacji pozornych, a więc podniesionych jedynie w celu realizacji formalnych wymogów kasacji, zarzutów dotyczące naruszenia określonych norm procesowych. Uwagi zawierające negatywną ocenę poprawności i sumienności przeprowadzonej kontroli instancyjnej nie mogą wszak służyć wymuszeniu ponownej kontroli orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala bowiem na prowadzenie dublującej kontroli orzeczenia sądu I instancji

szczególnie, gdy wszystkie zarzuty apelacyjne zostały rozpoznane i rozważone przez sąd odwoławczy.

Autor kasacji nie wykazał, aby orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach dotknięte zostało wskazanymi przez niego uchybieniami w zakresie jakości dokonanej kontroli instancyjnej (art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k.). Z uzasadnienia Sądu odwoławczego wynika jednoznacznie, że rozpoznano wszystkie zarzuty apelacyjne zachowując wymogi rzetelności, a nadto wyjaśniono przyczyny odrzucenia związanej z nimi argumentacji. Przedstawione w uzasadnieniu motywy są związane, lecz wynika z nich niepodważalnie, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, wskazujące, że M. K. dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów, zwłaszcza udzielił M. G. marihuany oraz amfetaminy, są w pełni trafne. Do takich wniosków miały doprowadzić wyjaśnienia Ł. S. i M. G., których relacje, szczególnie te dotyczące okoliczności zakupu od M. K. środków narkotycznych, zasługiwały na walor wiarygodności.

Jak akcentował bowiem Sąd Okręgowy, zeznania Ł. S. zostały poddane ostrożnej i wyważonej ocenie, w toku której nie dopatrzono się w nich zniekształceń wywołanych chęcią obciążenia oskarżonego, zwłaszcza dla pozyskania lepszej pozycji procesowej. Znamienne jest to, że ten współoskarżony składając obciążające M. K. i M. G. relacje obciążał jednocześnie samego siebie, co pozwalało odróżnić tę część obiektywnych jego relacji od pozostałej. W pierwszych wyjaśnieniach opisał bowiem okoliczności nabywania od oskarżonego M. K. narkotyków, co znalazło potwierdzenie także w relacjach M. G.. Jak zauważył Sąd I instancji, ten ostatni składał dwukrotnie wyjaśnienia i każdorazowo podawał inne wartości nabytych środków i różną częstotliwość ich nabywania. Te nieścisłości jednak nie dyskwalifikowały globalnie jego depozycji, a świadczyły tylko o tym, że w czasie nabywania narkotyków (co było dość częste i regularne) nie przywiązywał wagi do takich szczegółów. Nadto, na błędy pamięciowe mógł mieć również znaczny upływ czasu pomiędzy pierwszym a kolejnym przesłuchaniem tego oskarżonego. Mając to na uwadze, Sąd przyjął wynikającą z tych relacji, jak najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję (część 1.1.1 i 1.1.6. uzasadnienia SO). Wynikało z niej, że w okresie objętym zarzutem (z pkt IV a/o), czyli na przestrzeni kilku lat, M. K. udzielił środków odurzających M. G.. W okresie od 2018 r do lipca

2021 r., doszło do co najmniej 100 transakcji, w czasie których zakupił on co najmniej 300 porcji marihuany i 150 gramów amfetaminy.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę wyjaśnień M. G., a zatem i wynikające z nich ustalenia co do ilości udzielonych mu przez oskarżonego narkotyków. Nie musiał tym samym drobiazgowo odnosić się do dotyczącego tego aspektu zarzutu apelacyjnego, skoro – wbrew twierdzeniom skarżącego - dość wnikliwie analizował go przecież Sąd Okręgowy, który poświęcił jednocześnie należną uwagę podnoszonemu przez obrońcę argumentowi, że w telefonie M. G. nie zidentyfikowano numeru do M. K. (patrz część uzasadnienia 1.1.6.). Ten oto szczegół – z wyjaśnionych przez Sąd Okręgowy przyczyn - w ogóle nie mógł mieć natomiast wpływu na ocenę relacji M. G.

Sąd odwoławczy zachował zatem podstawowe standardy rzetelnej kontroli, nie pominął wszak zarzutów apelacyjnych, sporządził spełniające wymogi art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnienie, z którego wynikało, że podniesione w apelacji zarzuty w tym dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. i art. 4 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych są chybione.

W tym stanie rzeczy można stwierdzić, że skarżący nie akceptując faktu, że w sprawie wykazano zarówno winię jak i sprawstwo M. K., nadal polemizuje z oceną dowodów, jaka została dokonana przez sądy powszechne i ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, przedstawiając własne spojrzenie na te zagadnienia. W rzeczywistości nie powołuje jednak rzeczywistych, rażących i mających wpływ na wydane orzeczenie błędów dotyczących przeprowadzonej kontroli odwoławczej, jakich miałyby się dopuścić Sąd Apelacyjny w Katowicach, co w zestawieniu z kategorycznymi wymogami dotyczącymi postaw wniesienia kasacji i roli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, nie może być skuteczne.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia kasacji orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[ms]

